

[Ole Bjørn Kraft.]

dermed taget afstand fra, at det er muligt, at man kan ende med det her foreliggende forslag, men jeg ønsker også andre muligheder drøftet.

Inden jeg går over til at omtale enkeltheder, vil jeg gerne gøre nogle generelle bemærkninger om udvidelsen af de økonomiske rammer og de konsekvenser, dette vil medføre. Jeg vil indledningsvis henvise til den mindretalsbetænkning, som venstres medlem i kommissionen, det tidligere medlem af folketinget hr. Henry L. W. Jensen, og jeg har afgivet, som jeg har afgivet på mit partis vegne, og som stadig væk er udtryk for mit partis opfattelse. Jeg vil i denne forbindelse også henvise til de spareforslag, vi har fremsat. Jeg ved, at man ikke har mødt dem alle sammen med sympati; nogle af dem er ganske vist blevet gennemført på ministeriets initiativ, men resten har indtil denne dag ikke mødt den fornødne tilslutning. Jeg håber, der kan ske en ændring her. Da vi fremsatte vore spareforslag her i tinget og de blev underkastet en førstebehandling, var det vort håb, at man i det nedsatte udvalg kunne have taget disse spørgsmål op til en rent konkret drøftelse. Det skete ikke; der blev ikke holdt nogen møder i udvalget. Jeg tror, det var en fejl. Hvis man dengang var gået ind i en realitetsforhandling med os om disse forslag, hvilket også havde været naturligt, tror jeg man kunne have sparet megen tid for det udvalg, der nu skal nedsættes. Det gjorde man ikke, og derfor er det ganske naturligt, at disse spørgsmål bliver drøftet i det udvalg, som nu skal tage hele problemet om reformen op.

Vi håber, at det vil være muligt at vinde nogen forståelse for det, der er udgangspunktet for vore betragtninger og forslag, og vi ønsker under alle omstændigheder at drøfte dem i udvalget. Det berører ikke, at vi ikke anerkender, at en udvidelse er nødvendig, men det er et udtryk for vor opfattelse af, at det også er nødvendigt i så høj grad som overhovedet muligt at søge at

neutralisere, afbalancere, udgiftsforøgelsen gennem besparelser, og det må vel egentlig interessere det samlede ting. Både her og på alle mulige andre områder må det være vor opgave at søge at begrænse statens udgifter til det afgjort nødvendige. Vi må jo aldrig glemme, at vi kun er 4½ million mennesker her i landet, 4½ million mennesker, som skal betale alle udgifterne ved en meget omfattende administration, og det må der tages hensyn til. Hvor meget vi end kunne ønske på både det ene og det andet felt af statsadministrationen at gå videre, sættes der nu grænser, og hvis vi har mulighed for at foretage besparelser, for at nødvendige udgifter på andre områder kan blive vedtaget og gennemført, synes jeg man må gøre det.

Der er tre veje, ad hvilke man kan opnå besparelser såvel inden for udenrigstjenesten som andre steder. Den ene er gennem rationalisering, den anden er ved ophævelse af poster, som man ikke længere mener er så nødvendige, som de tidligere har været, og den tredje tror jeg er ved gennemførelse af et nordisk samarbejde. Jeg håber og tror, at man i det udvalg, der bliver nedsat, vil tage disse 3 spørgsmål op til prøvelse, for jeg går ud fra, som andre ærede ordførere allerede har udtalt, særlig venstres ærede ordfører, at det vel er regeringens mening at ville have en så bred tilslutning til dette forslag som overhovedet muligt. Udenrigstjenesten har jo en ganske særlig stilling, og jeg tror, det vil være meget lykkeligt — vi vil da også yde vort medarbejderskab dertil — hvis der kan samles enighed om udenrigstjenesten.

Vedrørende rationalisering forelå der jo for kommissionen en rapport fra forvaltningsnævnets rationaliseringseksperter, som viste, at det var muligt at foretage visse besparelser. Jeg håber, at man vil gå videre på dette grundlag og i så vid udstrækning som muligt foretage en undersøgelse af, hvor en rationalisering af tjenesten med besparelser for øje og til gavn i øvrigt, tror jeg, for hele tjenesten kan foretages.